

rede skal være sagkyndig. Jeg ser ikke rigtig Nyttens af at have flere sagkyndige til at udtale sig om den samme Sag, naar disse sagkyndige staaar paa lige Fod. Det kan være en Behagelighed for en Minister, der ønsker at have flere Udtalelser at vælge mellem, at kunne fremsætte hver af dem som specielt sagkyndig; men det kan ikke være nogen Fordel, naar man tilstræber Enhed i Ledelsen, og det kan ikke være en Nødvendighed, naar man tilstræber Hurtighed. I øvrigt nærer jeg ingen Tivl om, at den højtærede Justitsminister og jeg i Virkeligheden er enige. Jeg skal fra min Side møde med den allerbedste Villie til i Udvalget at tilsidesætte mine Diktatortilbøjeligheder; og jeg haaber, jeg finder en tilsvarende Villighed hos den højtærede Justitsminister.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. Pürschel maa fuldstændig have misforstaaet Situationen, idet det absolut ikke har været min Mening at sige, at det ikke var tilladt at kritisere. Tværtimod opfatter jeg enhver Kritik som et Gode, jeg synes netop, det er heldigt, at der kommer Kritik fra alle Sider, saa kan man høre de Indvendinger, der kommer frem. Men det ærede Medlem maa saa ogsaa finde sig i, at der bliver svaret paa Kritikken; det er ikke forbeholdt det ærede Medlem alene at kritisere. Det glæder mig nu at høre af det ærede Medlem, at det egentlig er selve Udtryksmaaden i Motiverne til Kommissionsforslaget, han er lidt pikeret over; det er altsaa ikke selve Lovforslaget, og det er for mig det vigtigste. — Naar jeg talte om „mere eller mindre tilfældige Udtalelser i Motiverne“, var dette maaske et mindre heldigt Udtryk; men jeg mener, at man nu en Gang ikke er saa nøjeregnende med Affattelsen af Motiverne til et Lovforslag som med Affattelsen af selve Lovforslaget — det tror jeg, det ærede Medlem vil give mig Ret i.

Det ærede Medlem vilde have mig til at indrømme, at Lovene godt kunde være mere detaillerede, selv om der var faa Love, og han haabede, at jeg ved nærmere Eftertanke nok vilde slutte mig til denne Opfattelse. Jeg maa bekende overfor det ærede Medlem, at jeg har i den korte Tid, der har været til min Disposition, søgt at komme til den nævnte Opfattelse, men jeg er ikke kommet til den. Jeg maa tværtimod hævde, at jo mere detaillerede Lovene skal være, desto mere vil Lovgivningen uvægerlig resultere baade i lange Love og i mange Love. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at den Anskuelse, han gjorde sig

til Talsmand for i Dag, er blevet gjort gældende i en af de tidligere tyske Smaastater og der vakte udelte Bifald. Man blev derfor enig om at forme en Straffelov saa detailleret, at der overhovedet ikke for Fremtiden var Plads for Fortolkning. Men det første, der skete efter Lovens Gennemførelse, var, at selve den Mand, der havde udarbejdet Lovforslaget, skrev 6 tykke Bind til Fortolkningen af Loven. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem vil fastholde sin Anskuelse om, at jo mere detaillerede Lovene er, des færre kan man nøjes med.

Jeg skal til Slutning kun udtale det samme Ønske som det ærede Medlem. Jeg føler mig for Resten paa Forhaand overbevist om, at vi opnaar fuld Overensstemmelse i Udvalget. Det er derfor i og for sig unødvendigt at diskutere dette Spørgsmaal videre, og der skal fra min Side ikke fremkomme flere Bemærkninger.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Naar den højtærede Justitsminister sagde, at han nu hørte, at det kun var Motiverne, jeg havde rettet min Kritik imod med Hensyn til § 6, glæder det mig, at den højtærede Justitsminister havde hørt det nu. Men jeg maa sige, at enhver, der var til Stede i Salen, da jeg talte, havde Adgang til ogsaa at høre det første Gang, jeg havde Ordet, idet jeg da sagde ganske det samme. — Med Hensyn til Lovens Detaillering er jeg ganske enig med den højtærede Justitsminister om, at der findes en Grænse, som man ikke skal overskride; men den højtærede Justitsminister vil dog give mig Ret i, at der ogsaa til den anden Side er en Grænse. Man kunde tænke sig et Lovforslag, hvori der kun stod, at der ansættes en Direktør for Statens Sindssygevæsen, og han lønnes med saa og saa meget; men et saadant Lovforslag vilde dog den højtærede Justitsminister aldrig indlade sig paa at fremsætte. Det, det gælder om, er at ramme den fornuftige Middelvej, at træffe saa detaillerede Bestemmelser, at der virkelig er et Holdpunkt i dem, og dette forekommer mig ikke at være sket i dette Lovforslag. Derfor tillader jeg mig at fastholde Ønsket om, at der findes en Formulering, hvorved dette opnaas. — Til Slutning skal jeg sige til den højtærede Justitsminister, at jeg er ganske klar over, at jeg maa finde mig i Kritik, navnlig ogsaa fra den højtærede Justitsministers Side; men jeg mener, at